अहं तूत्थापिता बौद्धैः क्रोधाद्विप्रकृतैस्त्वया ॥ १३६ ॥
लोकालोकाद्रिपार्श्वस्थास्तामस्याः कृत्तिका वयं ।
बोधिसत्त्वैकशरणाः काङ्क्ष्यस्तमसः क्षयं ॥ १३७ ॥
लोके भगवतो लोकनाथादारभ्य केचन ।
ये जन्तवो गतक्लेशा बोधिसत्त्वानवेद्धि तान् ॥ १३८ ॥
सागसेऽपि न कुप्यन्ति क्षमया चोपकुर्वते ।
बोधिं स्वस्यैव नेच्छन्ति ते विश्वधरणोद्यताः ॥ १३९ ॥
विहारतूर्यनिर्घोषैरुन्निद्रः प्रेरितः खलैः ।
पुरा भवान् व्यधात् क्रोधाद्विहारोद्दलनं यदा ॥ १४० ॥
महाशक्यः स नृपतिर्न शक्यो बाधितुं त्वया ।
तस्मिन् दृष्टे तु कल्याणि भविता ते तमःक्षयः ॥ १४१ ॥
अस्मद्गिरा प्रेरणीयो विहारकरणाय सः ।
दत्वा स्वहेमसंभारं त्वया मलिनितः खलैः ॥ १४२ ॥
तस्मिन् कृते न जायेत विहारच्छेदवैशसं ।
तस्य तत् प्रेरकाणां च प्रायश्चित्तं कृतं भवेत् ॥ १४३ ॥
क्रुद्धैर्बौद्धैरनुध्याता त्वद्वधाय प्रधाविता ।
अनुदिष्टा समाहूय बोधिसत्त्वैस्तदेत्यहं ॥ १४४ ॥ कुलकं ॥
तस्मात् सत्त्वातिरेकस्ते मिषादेवं परीक्षितः ।
क्षीणपापाद्य संवृत्ता स्वस्ति ते साधयाम्यहं ॥ १४५ ॥